

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 14.1.2025 v trestní věci obviněného [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE] bytem a adresa pro účely doručování [REDAKCE],

takto:

Podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu **se ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 17.9.2024 č.j. 7 T 44/2024 – 124 v celém rozsahu a za použití § 222 odst. 2 trestního řádu **se věc** trestního stíhání obviněného [REDAKCE] pro skutek spočívající v tom, že poté, kdy dne 10. 8. 2023 na profilu „[REDAKCE]“ sociální elektronické sítě Facebook byl zveřejněn odkaz s názvem „[REDAKCE]“ v [REDAKCE] který odkazoval na článek umístěný na webovém portálu [REDAKCE] z téhož dne, jenž popisoval znásilnění a pokus o vraždu, kdy zmíněných zločinů se měl dopustit muž [REDAKCE] národnosti na [REDAKCE] dívce [REDAKCE] národnosti, v rámci zmíněného odkazu na sociální síti Facebook, z nezjištěného místa v [REDAKCE] prostřednictvím nezjištěného elektronického zařízení, v době od 20:20 hodin dne 10. 8. 2023 do 23:59 hodin dne 11. 8. 2023, na zmíněném facebookovém profilu napsal a zveřejnil komentář s obsahem „Zastřelit zmrda a hodit do řeky“, kdy obsahem zmíněného komentáře fakticky podněcoval k úmyslnému usmrcení pachatele trestného jednání v článku popsaného, tedy spáchání zvláště závažného zločinu vraždy dle § 140 trestního zákoníku, čímž měl spáchat přečin podněcování k trestnému činu podněcování k trestnému činu podle § 364 trestního zákoníku, **postupuje Úřadu městského obvodu [REDAKCE] neboť by tento skutek mohl být posouzen jako přestupek.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obviněný shledán vinným spácháním přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 trestního zákoníku, když okresní soud vyvodil ze skutkových zjištění shora popsaných závěr, že obviněný svým jednáním veřejně podněcoval k trestnému činu a uložil obviněnému za toto jednání, resp. tento přečin, podle § 364 trestního zákoníku a § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku peněžitý trest, a to podle § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku v počtu 50 denních sazeb ve výši 300Kč, tedy v celkové výměře 15 000Kč.
2. V odůvodnění tohoto rozhodnutí okresní soud popsal skutečnosti, které vyvodil z provedeného dokazování, když lze souhrnně říci, že obviněný připustil, že daného jednání se dopustil právě on. Jeho motivací bylo to, že má podobně starou dceru, jako byla poškozená, proto reagoval na daný článek. Komentářů tohoto typu tam bylo více. Neuvedl si, kam by tato situace mohla vyústit a ani to v tu dobu nezamýšlel. Obviněný popřel, že by chtěl snad někoho zastřelit na základě jakéhokoliv skutku. Bylo to ve zlosti, neboť ten člověk udělal strašnou věc. Připustil, že reagoval nepřiměřeně a netušil, že by podobné komentáře mohly být postihovány.
3. Okresní soud poukázal i na osobní poměry obviněného, kterého lze shrnout jednou větou, a to tak, že obviněný žije dosud naprosto bezúhonným a řádným životem.
4. Podstatný obsah spisu tvoří komentáře, které byly navázány na článek publikovaný na serveru [REDAKCE], přičemž komentář obviněného se nachází přibližně ve 2/3 proběhlé diskuse.
5. Okresní soud poukázal na to, že vedle vyjádření na podporu oběti či projevu obecného rázu odsuzující takové násilí, byly časté obdobné slovní ataky, které uvedl obviněný. Přidávaly se i

dehonestující komentáře na adresu [REDAKCE] a to jak ve fázi před přidáním příspěvku obviněného, tak i následně.

6. Velmi podrobně se okresní soud zabýval právním hodnocením skutku, který byl bez všech pochybností prokázán. Zdůraznil, že podněcováním je míněn každý projev, který je způsobilý vyvolat u jiných osob náladu nebo rozhodnutí spáchat trestný čin, přičemž tento trestný čin je dokonán už samotným projevem a je bezvýznamné, zda a s jakou odezvou se podněcování setkalo, přičemž je možné, aby toto podněcování bylo adresováno neurčitému okruhu osob. K tomu lze jen dodat, že v případě užití sociálních sítí lze něco takového přesně předpokládat. Velmi podrobně pak okresní soud v bodě 9. odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které lze odkázat, zhodnotil jednání obviněného, to, za jaké situace se daného skutku dopustil, to, že jeho projev obsahoval dostatečné skutečnosti, z nichž lze vyvodit znaky konkrétního trestného činu, a to vraždy. Navíc takto obviněný jednal veřejným způsobem na sociálních sítích. Okresní soud neopomenul zmínit i tu okolnost, že jako držitel zbrojního průkazu by měl být obviněný schopen lépe korigovat své jednání. Následně pak vyvodil z té okolnosti, že obviněný si musel být vědom již na základě předchozích negativních reakcí, že může vyvolat náladu, eventuálně rozhodnutí spáchat některé z jednání trestním zákonem označované za trestný čin a s tímto musel být srozuměn. Z toho byl vyvozen na jeho straně úmysl nepřímý.
7. Podstatné jsou závěry okresního soudu publikované v bodě 13. odůvodnění, podle kterých povaha činu kladeného obviněnému za vinu svědčí o škodlivosti odpovídající běžně se vyskytujícím trestným činům podle § 364 trestního zákoníku (§ 39 odst. 2 trestního zákoníku). Společenská škodlivost (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku) je zvyšována i tím, že se sice jednalo o stručné vyjádření, ale graduující v intenzitě zásahu, tedy směřující k fyzické likvidaci jiného člověka, tedy k jednomu z nejzávažnějších trestných činů. Okresní soud dospěl tedy k závěru, že jednání obviněného je natolik společensky škodlivé, že nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu a nepostačuje řešit věc v rovině přestupkové. Ostatně vyšší míra škodlivosti je vyjádřena i rozsahem trestní sazby, která se pohybuje až do dvou let odnětí svobody. Velmi přiléhavě se pak okresní soud v bodě 14. vypořádal s argumentací obviněného, pokud tento předložil článek týkající se zápasu organizace [REDAKCE] s tím, že se jedná naprosto zřetelně o komerční sdělení, nikoliv vážně míněná vyjádření.
8. Odůvodnění svého rozhodnutí okresní soud tak, jak to zákon předpokládá, uzavřel hodnocením kritérií popsanych v § 37 až 39 trestního zákoníku ve vztahu k volbě druhu a výměry trestní sankce, přičemž dospěl k závěru, že postačuje uložení trestu mírnějšího rázu, a to peněžitého trestu ve shora zmíněné výměře, přičemž neopomenul zhodnotit majetkové poměry obviněného, jakož i tu skutečnost, že zaplacením peněžitého trestu dojde k jeho zahlázení. Lze tedy usoudit, že okresní soud měl za to, že uložení tohoto druhu trestu poskytuje obviněnému s ohledem na jeho dosavadní bezúhonný život určitý benefit, který se v budoucnu projeví tím, že toto odsouzení nebude ve výpisu z rejstříku trestů vykazováno.
9. Ihned po vyhlášení tohoto rozhodnutí si obviněný po poradě s obhájcem podal odvolání vůči výroku o vině i výroku o trestu a následně prostřednictvím nově zvoleného obhájce tento opravný prostředek odůvodnil, aniž by změnil rozsah napadených výroků. V obsahu odůvodnění odvolání pak obviněný nejprve stručně rekapituloval popis skutku, který je mu kladen za vinu, s tím, že namítl, že nedošlo k naplnění subjektivní stránky předmětné skutkové podstaty. Jeho úmyslem zjevně nebylo navádět konkrétní osobu či neurčitou skupinu osob k tomu, aby spáchaly jakýkoliv trestný čin vůči pachateli brutálního trestného činu, o němž článek pojednával. Je zcela zřejmé, že pouze vyjadřoval rozhořčení nad brutalitou útoku na zdraví a život mladistvé oběti. Komentářů tohoto typu lze nalézt pod v podstatě každým článkem pojednávajícím o spáchání bestialního trestného činu desítky či stovky. Byť jsou velmi nevybíravé a často vulgární, nejsou míněny jako přímá výzva k spáchání jakéhokoliv skutku, nýbrž jde o hluboké odsouzení takového jednání. I když jde o jednání eticky hraniční, zcela jistě jej nelze hodnotit jako trestný čin a nelze stíhat každý takový projev, jež se ve veřejném prostoru objeví. Neobsahuje totiž žádný

reálný podnět směřující ke spáchání trestného činu vůči osobám, o jejichž brutálních trestných činech mediální zpravodajství informuje. Obviněný namítl, že v rámci řízení před soudem je vždy třeba zkoumat, zda posuzovaný projev je způsobilý podněcovat jiné k trestnému činu a zda ho pachatel činí s takovým, byť nepřímým úmyslem, nebo zda se jedná o projev kritiky týkající se věci obecného zájmu. V tomto ohledu se dovolává obviněný i judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které se svoboda projevu nevztahuje jenom na informace nebo myšlenky příznivě přijímané, považované za neškodné nebo bezvýznamné, ale také na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují, neboť takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a otevřenosti demokratické společnosti. Zde jde např. o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva z 23.5.1991 ve věci [REDAKCE] (stížnost č. 20834/92) nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva z 25.11.1999 [REDAKCE] (stížnost č. 23118/93). Obviněný připouští, že svoboda projevu není absolutní a zásahy do ní jsou přípustné za předpokladu, že jsou splněny požadavky uvedené v článku 10 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech. Posuzování oprávněnosti zásahu do svobody projevu je ze strany Evropského soudu pro lidská práva přísně individuální, ale z konstantní judikatury vyplývá, že ochrany obecně nepoživají projevy vyvolávající nebo ospravedlňující násilí, nenávist nebo intoleranci. Zásah do svobody projevu musí být stanoven zákonnou normou, musí sledovat dosažení legitimního cíle a musí být nezbytný v demokratické společnosti k dosažení tohoto cíle. Zejména existuje malý prostor pro omezení diskuse o otázkách obecného zájmu.

10. Trestný čin podněcování podle § 364 je jedním z omezení svobody projevu podle článku 17 odst. 4 Listiny práv a svobod, kterou lze omezit zákonem, jde – li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a osob druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu zdraví a mravnosti.
11. Obviněný především zdůraznil, že soud prvního stupně opomněl uplatnit materiální korektiv trestního práva, tedy zhodnotit společenskou škodlivost předmětného jednání a posoudit princip ultima ratio ve vztahu k posuzovanému skutku. I když tedy jeho jednání může formálně vykazovat znaky výše uvedeného trestného činu, jeho společenská škodlivost je velmi nízká, protože je třeba uplatnit hledisko subsidiarity trestní represe. Zde se obviněný dovolává rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1171/2020, sp. zn. 11 Tdo 1026/2022 a sp. zn. 8 Tdo 410/2020.
12. Dále poukazuje na to, že svého jednání lituje, je osobou bezúhonnou a jeho impulsivní reakci na článek obsahující popis velmi pobuřujícího jednání, agresivního a surového, pak nelze hodnotit tak, že by dosahoval stupně společenské škodlivosti, který by byl vyšší než nepatrný. Nejednalo se o promyšlený skutek a jeho komentář neměl jakékoliv následky. Připouští, že by se mohlo jednat o přestupek.
13. V neposlední řadě obviněný poukázal na to, že u téhož soudu (míněno Okresní soud Plzeň-město) došlo k odlišnému posouzení fakticky totožného skutku, když jde o usnesení Okresního soudu Plzeň-město č.j. 32 T 42/2024–137 ze dne 17.7.2024, přičemž posuzován byl komentář ve znění „zastřelit“. I zde šlo o bezúhonnou osobou, pokud jde o pachatele, která následně svého jednání litovala. Obviněný zdůraznil, že stížnost státního zástupce proti usnesení, kterým bylo toto jednání jako přestupek posouzeno, byla zamítnuta usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. 7 To 179/2024-146 ze dne 20.8.2024. S ohledem na princip předvídatelnosti práva proto obviněný poukázal na to, že žádá, aby odvolací soud postupoval totožně i v jeho trestní věci a neodchýlil se od svého předchozího právního závěru. Z toho pak vyplynul i jeho závěrečný návrh, podle kterého by podle §222 odst. 2 trestního řádu měla být věc postoupena jako případný přestupek Úřadu městského obvodu [REDAKCE]
14. Krajský soud přezkoumal podle § 254 odst.1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, proti němuž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to z hlediska vad vytčených odvolatelem. Následně dospěl k závěru, že i když je napadené rozhodnutí precizně odůvodněno a i když nelze shledat

jakékoliv vady řízení, které by předcházely vyhlášení napadeného rozhodnutí (odvolatel ostatně také žádné procesní vady v opravném prostředku nalézacímu soudu nevytkl), přesto podle názoru krajského soudu okresní soud ze zcela správných skutkových zjištění následně vyvodil v obecné rovině sice možný závěr, který spočívá v tom, že jednání, kterého se obviněný dopustil, je možné posoudit jako přečin podněcování k trestnému činu podle § 364 trestního zákoníku, nicméně v tomto konkrétním případě se z důvodů, které budou uvedeny a které do jisté míry byly zmíněny i v opravném prostředku obviněného, krajský soud s tímto závěrem neztotožnil. Jediný důvod k tomu, aby krajský soud rozhodl jiným způsobem nežli soud okresní, je ta okolnost, že je přesvědčen, že v daném případě je možné aplikovat materiální korektiv a zásadu subsidiarity trestní represe tak, jak jsou popsány v § 12 odst. 2 trestního zákoníku, podle kterého trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Proto také krajský soud postupoval způsobem shora uvedeným.

15. Z ustanovení § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu vyplývá, že odvolací soud napadený rozsudek nebo jeho část zruší a v rozsahu zrušení věc postoupí jinému orgánu, měl – li tak učinit již soud prvního stupně (§ 222 odst. 2). Podle § 222 odst. 2 trestního řádu soud postoupí jinému orgánu, jestliže shledá, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat.
16. Nejprve musí krajský soud říci, že byť se neztotožnil se závěry okresního soudu, přesto považuje způsob, jakým okresní soud rozhodl, za právně v zásadě možný, rozhodnutí za precizně odůvodněné. Také nemůže souhlasit s odvolatelem v tom směru, že by se snad okresní soud nezabýval materiálním korektivem trestného činu. Jak již bylo shora zmíněno, okresní soud se materiálním korektivem zabýval, a to pečlivě, v bodě 13. odůvodnění napadeného rozhodnutí. To, že vyvodil závěry, které nekonvenují obsahu opravného prostředku a koneckonců ani závěrům, k nimž dospěl krajský soud, je věc jiná, rozhodně však nelze tvrdit, že by se okresní soud jaksi opominul touto problematikou zabývat.
17. Shodou okolností se obviněný už při odůvodnění odvolání dovolával usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 7 To 179/2024, které je rozhodnutím téhož senátu, který ve věci rozhoduje i nyní. Krajský soud tedy může do jisté míry zopakovat argumentaci, kterou uplatnil v tomto svém předchozím rozhodnutí, byť v minulosti se jednalo o situaci, kdy se krajský soud se závěry okresního soudu ztotožnil a nyní tomu tak není.
18. Základním vodítkem pro posouzení hraničních případů (jako je tento), a toho, kdy aplikovat trestní odpovědnost jako tzv. „ultima ratio“, tedy jakousi krajní reakci společnosti na jednání, které sice naplňuje formální znaky trestného činu, ale přece jen vykazuje nižší stupeň společenské škodlivosti, poskytl Nejvyšší soud ve svém stanovisku z 30.1.2013 sp. zn. Tpjn 301/2012, kde poukázal na to, že trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 trestního zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání (ostatně trestní zákoník č. 40/2009 Sb., který nahradil předchozí trestní zákon č. 140/1961 Sb. zcela obrátil koncepci pojetí trestného činu od materiálního pojetí na pojetí formální, byť v rámci legislativních prací tato zásadní změna byla nakonec do jisté míry zjemněna právě ustanovením § 12 odst. 2 trestního zákoníku, které bylo předmětem obsáhlé diskuzi jak právní praxe, tak i teorie.
19. Jak již bylo shora zmíněno, shora zmíněný závěr je tedy korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoliv o konkrétní normu. Proto je třeba ji aplikovat nikoliv přímo, ale v zásadě

jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe, a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku, má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Přitom společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je třeba ji zvažovat v konkrétním posuzovaném případě, u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné jej zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií uvedených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásahu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty.

20. Zbývá ještě konstatovat, že podle § 39 odst. 2 trestního zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění, jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
21. I v tomto případě, stejně jako v předchozím, se právě zde nachází merito posuzované věci a zde jsou kritéria, na podkladě kterých dospívá nyní krajský soud k závěru, že by posuzované jednání mohlo být přestupkem.
22. Lze zopakovat a do jisté míry i shrnout, že nejsou pochybnosti u skutkových zjištění, a nejsou pochybnosti o tom, že tato skutková zjištění plně odůvodňují z formálněprávního pohledu posuzované jednání posoudit jako přečin podněcování k trestnému činu podle § 364 trestního zákoníku.
23. O tom, že by mohl být v daném případě neaplikovatelný materiální korektiv, a že tedy společenská škodlivost posuzovaného jednání je natolik vysoká, že nepostačuje postih podle jiného právního předpisu, by mohlo svědčit to, že čin byl spáchán na sociální síti, za situace, kdy obviněný si byl vědom, že již velmi mnoho lidí na daný článek reagovalo a mohl důvodně předpokládat, že ještě mnoho dalších lidí na tento článek reagovat bude, uvidí jeho komentář a případně se s ním i ztotožní. Současně nelze pominout, že okresní soud oprávněně uvádí, že v daném případě se nejednalo o podněcování k nějakému bagatelnímu jednání, ale v podstatě bylo možné z formálněprávního hlediska formulaci obviněného „zastřelit zmrda a hodit do řeky“ považovat za výzvu k usmrcení pachatele nepochybně hrůzného činu a dodatečnému zneuctění jeho ostatků.
24. Na druhou stranu, zhodnotí-li se v posuzovaném případě kritéria uvedená v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, pak tedy význam chráněného zájmu hovoří spíše proto, aby jednání obviněného bylo jako trestný čin posouzeno, nicméně provedení činu a jeho následky, jakož i okolnosti, za kterých byl čin spáchán, svědčí druhému závěru, k němuž se krajský soud přiklonil. Šlo o bezprostřední reakci na velmi pobuřující jednání pachatele brutálního, násilného a zákeřného trestného činu, přičemž ze strany obviněného šlo o jednání naprosto jednorázové, ojedinělé. Obviněný žije dosud, dá se říci, v podstatě příkladným, bezúhonným životem, bez jakýchkoliv konfliktů se zákonem. Je – li tedy hodnocena osoba pachatele, pak jsou zde jen skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Lze si povšimnout i použití infinitivu „zastřelit“, nikoliv jiného tvaru slovesa nebo jiné formulace, např. „pojďme zastřelit“, nebo „zastřelme“, nebo „zastřelím“. Obsahem článku byly mimo jiné informace o konkrétní procesní situaci, v níž se daná trestní věc nacházela, tedy to, že pachatel je zadržen a bude předváděn k soudci za účelem rozhodnutí o případném vzetí do vazby. Již i z toho pohledu by výzva k podobným násilným jednáním byla následně jen obtížně realizovatelná. Nepochybně nebezpečnější by bylo, pokud by své závěry obviněný formuloval např. způsobem, „pojďme si na něj počkat k soudu, k budově soudu“, nebo „pojďme

si na něj počkat pro případ, že bude propuštěn“, apod. Žádná takováto výzva k reálné přímé akci ze strany obviněného nezazněla.

25. Jak v argumentaci státního zastupitelství v této trestní věci, tak ostatně i v napadeném rozhodnutí zaznívá či rezonuje do jisté míry i otázka nacionality pachatele zmíněného hrůzného činu. Je třeba říci, že nikoli v komentáři obviněného. Z komentáře obviněného nevyplývá naprosto žádná reakce v tom směru, že pachatelem byl cizí státní občan či přímo konkrétně občan [REDAKCE]. Je zřejmé, že reakci obviněného a jeho nepřiměřený komentář vyvolal samotný skutek, nikoli snad osoba nebo nacionalita pachatele.
26. Také je třeba zdůraznit, že subjektivní stránka, byť ve formě nepřímého úmyslu, je v daném případě také naplněna spíše hraničním způsobem. V tomto směru lze odkázat na argumentaci uvedenou v oprávněm prostředku. Jednání obviněného nebylo nijak promyšlené, nesledoval jakýkoliv osobní prospěch. Nelze je považovat za sofistické. Z povahy agrese šlo o verbální agresi, škodlivý následek se nedostavil v jakémkoliv směru, nebude – li snad za škodlivý následek považováno rozvíření diskuze o chování cizích státních občanů na území [REDAKCE].
27. Podle nálezu Ústavního soudu III.ÚS 1148/09 je trestní odpovědnost vyloučena pouze v situacích, kdy uplatněním jiného druhu odpovědnosti lze dosáhnout splnění všech funkcí vyvození odpovědnosti, tedy splnění cíle reparačního a preventivního, a přitom funkce represivního není v daném případě nezbytná. To je podle názoru krajského soudu právě posuzovaný případ. Ostatně i okresní soud, byť dospěl k jiným závěrům nežli soud krajský, přesto zvolil trest mírný, alternativní, peněžitý trest ve výměře, která je běžně ukládána i za přestupky, když dokonce za přestupky v dopravě je leckdy ukládána i pokuta výrazně vyšší, nežli je trest zvolený okresním soudem. Navíc okresní soud sám neopomenul zdůraznit, že v případě zaplacení bude odsouzení zahlazeno. Z toho je zřejmé, že si byl vědom, že reparační funkce v tomto řízení není již zásadní. Navíc nelze pominout vyjádření obviněného, že si smazal své posty na sociálních sítích a že musel projít trestním řízením.
28. Všechny tyto okolnosti vedou tedy krajský soud k závěru, že jednání obviněného je protiprávní, jde o skutky, které zejména v poslední době s ohledem na dopady sociálních sítí nemůže společnost přehlížet a v důsledku takovýchto výzev by mohlo dojít k tomu, že by si veřejnost nejméně v konkrétních případech radikalizovala, nerespektovala určitý stávající společenský konsensus, přebírala pravomoci státních orgánů a ještě je vykonávala způsobem, které jsou naprosto v rozporu s právním řádem České republiky. Takovéto jednání, pokud by se hromadilo nebo by bylo intenzivnější, by mohlo významným způsobem ohrozit i samotné základy demokracie. Protože není možné, aby zůstalo zcela bez právního postihu, se krajský soud domnívá, že by bylo možné jednání obviněného posoudit jako přestupek, například v rámci některé skutkové podstaty uvedené v § 7 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S odkazem na § 62 zákona č. 251/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů, má krajský soud za to, že je dána místní příslušnost k posouzení a projednání tohoto jednání Úřadem městského obvodu [REDAKCE] když jednak lze předpokládat, že právě v tomto místě došlo k použití sociálních sítí obviněným, a i kdyby tomu tak nebylo, nalézá se zde jeho trvalé bydliště.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému

dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 14.01.2025

Mgr. Miloslav Sedláček v. r.
předseda senátu